

ÚJ, ÖNÁLLÓAN IS OLVASHATÓ
KALAND A PERCY JACKSON VILÁGÁBÓL!

A NAP ÉS A CSILLAG

NICO DI ANGELO KALANDJAI

 COOL
SELECTION

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐK

RICK RIORDAN ES **MARK OSHIRO**

RICK RIORDAN ÉS MARK OSHIRO

**A NAP
ÉS
A CSILLAG**

NICO DI ANGELO KALANDJAI

Első kiadás

**Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2025**

– Nico di Angelo, mesélj valamit!

A fiú teste megfeszült. Meséljen valamit? *Bármit?* Ez gyanúsán könnyű feladatnak tűnt mindazok után, amin keresztülmentek.

A sok szenvedés után.

Lopva Willre pillantott, aki kérdően vonta fel a szemöldökét. Fáradtnak tűnt. *Nagyon* fáradtnak. És a kötésesei...

Nicónak görcsbe rándult a gyomra. A gézcsíkokat megint átitatta a vér.

A fiú Gorgüra felé fordult.

– Meséljek? De miről? – kérdezte.

A nimfa hosszasan fürkészte Nico arcát, majd Willét is. Vajon megint lélekszálakat akar kihúzni belőlük?

Valami hozzáért Nico ujjaihoz. A fiú lenézett, és látta, hogy Will próbálja megfogni a kezét. Széttérpesztette az ujjait, hogy Will közejük csúsztathassa az övét.

Nico szíve elszorult. Will szorítása harmatgyenge volt.

Tudta, hogy engedelmeskednie kell. Be kell fejeznie, amit elkezdtek.

Suttogást hallott.

Aztán Gorgüra is megszólalt.

– Mesélj *kettőtökről!* – kérte.

1.

FEJEZET

Nico élete legnehezebb döntése előtt állt, és biztos volt benne, hogy el fogja szúrni.

– Nem megy – mondta Will Solace-nek, Apollón lélegzet-elállítóan gyönyörű fiának, aki vele szemben állt.

De a fiú inkább Austin Lake-re, Will féltestvérére összpontosított. Austin idegesen járkált fel-alá Will mögött, amitől Nico csak még feszültebb lett.

– Állj már meg, Austin! – szólt rá. – Így nem tudok koncentrálni.

– Bocs, haver! – felelte Austin. – Tiszta ideg vagyok.

– Döntened kell – mondta Will Nicónak. – Ez a szabály.

Nico a homlokát ráncolta.

– Hádész fia vagyok. A legtöbb szabály rám nem vonatkozik.

– De *ezeket* elfogadtad – jegyezte meg Kayla Knowles, Apollón másik sarja, aki épp cseresznyés nyalókát forgatott a szájában. – Vagy talán becsstelen félisten vagy, Nico di Angelo?

Austin tovább járkált.

– Hogy őszinte legyek, ez a feladat szerintem nem kifejezetten a becsületről szól.

– Csend! – kiáltotta Nico, és a hajába túrt.

Mi van, ha rosszul dönt? Will csalódni fog benne? De amikor Willre pillantott, csak izgatottságot látott rajta. Jófajta izgatottságot. Will mindenre kész volt, és Nico érezte, bárhogy is végződik ez az egész, Apollón fia ugyanolyan jó véleménnyel lesz róla, mint eddig.

Vajon mivel érdemeltem ki őt? – tűnődött Nico. Sokszor feltette már magának ezt a kérdést.

– Jó, döntöttem – mondta végül.

– Mindjárt felrobbanok! – kiáltotta Austin.

– Na, most dől össze a világ – tette hozzá Kayla, aki időközben leengedte a nyalókát. A szeme aggodalmasan csillogott. – Ezúttal nem ússzuk meg.

– Szóval – mondta Nico –, ha választanom kellene...

– Igen? – sürgette Will. – Kit választanál...?

Nico mély levegőt vett.

– Darth Vadert.

Will és Kayla egyszerre nyögött fel, Austin viszont úgy nézett Nicóra, mintha a fiú épp most ajándékozta volna meg egy Ferrarival.

– Haver! – sikoltotta. – Ez a legjobb válasz!

– Inkább a *legrosszabb!* – csattant fel Kayla. – Miért választanád Vadert, amikor ott van Kyo Ren?

– Én valami kevésbé kézenfekvő névben reménykedtem – mélázott el Will. – Mondjuk, Grievous tábornok vagy Dryden Vos.

– Egy pillanat! – mondta Nico. – Csak *tegnap* fejeztem be az utolsó filmet. Már alig emlékszem, hogy mi történt a korábbi epizódokban. – Egy pillanatra elhallgatott. – Ezek amúgy mind a *Csillagok háborúja* szereplői voltak, vagy csak szórakoztok velem?

– Ne terelj, Nico! – szólt rá Kayla. – *Darth Vader*? Te randiznál *Darth Vaderrel*? – A lány hangosan ropogtatta a nyalókáját. – Most nagyon elszomorítottál, Nico. Nagyon!

– Üdv a világomban! – viccelődött a fiú.

Kiszúrta, hogy Will elhúzza a száját. Csak egy rövid villanás volt, de ő észrevette.

– Ez egy biztonságos közeg – jelentette ki Austin. – Ne feledjétek, itt nem ítélkezünk!

– Én mindent visszavonok – felelte Kayla. – Ez egy teljes mértékben ítélkező közeg.

– Feltűnően csendes vagy, Will – jegyezte meg Nico. – Pedig te vagy a legnagyobb rajongója a *Csillagok háborújának* a csapatban.

– Azon gondolkodom, hogy miért őt választottad – felelte Will. – Lehet, hogy tudsz valamit, amit én nem.

– Darth Vader nagyon erős – magyarázta Nico.

– És határozott – tette hozzá Will. – Mindig pontosan tudná, hogy hol legyen a randi. Erről biztosan nem lenne vita.

– Evésnél amúgy leveszi a sisakját? – érdeklődött Kayla.

Nico a szívére tette a kezét.

– Képzeljétek el, hogy Darth Vader leveszi a sisakját vacsora közben, majd vágyakozva szemez veled az asztal fölött. Na, *ezt* nevezem én romantikának!

Will harsányan felkacagott, aztán felvillantotta káprázatos mosolyát.

Miért, ó, miért érezte Nico akkora győzelemnek azt, hogy megnevettette Willt? A fiú sokáig azt hitte, hogy neki nincs is szíve. Elvégre Hádész fia volt. A szerelem elkerüli az olyanokat, mint ő. De aztán jött... Will. Will, aki egyetlen mosolyával felolvasztotta a jégpáncélját. Bárki könnyedén kitalálhatta, melyik isten fia lehet, hiszen csak úgy sugárzott belőle az energia meg a fény. Néha szó szerint is, ahogy azt korábban, a trogloditák barlangjában megtapasztalták. Will minden ízében Apollón gyermeke volt.

Talán mégis igaz a mondás, hogy az ellentétek vonzzák egymást, mert Nico senkit sem ismert, aki ennyire a kontrasztja lett volna. Ennek dacára már lassan egy éve együtt voltak. *Együtt* Will-lel. Nicónak komoly párkapcsolata volt.

Még mindig nem akarta elhinni.

A négy félisten tovább folytatta sétáját a Félvér Táborban. Az amfiteátrumban nem égett a tűz. Mivel Long Islanden kezdett lehűlni a levegő, talán Nico és Will ma este begyűjt. Már nem rohagáltak táborlakók a fegyverraktárnál vagy a kovácsműhelynél, és a jósbarlangban sem voltak látogatók. A bungalók üresen álltak (a Hádész és Apollón-bungalót leszámítva), ami egyértelműen jelezte, hogy a nyárnak vége.

Nico nem akarta hangosan kimondani, de tudta, hogy hiányozni fognak a tábor lakói... nos, nagyjából mindenki, még ha időnként fárasztó is volt a többiek fölött örködni. Különösen Kaylától és Austin-tól nem akart elválni.

Miközben átvágtak az eperföldeken, Nico érezte, hogy Kayla és Austin egyre feszültebbé válik. Aznap reggel nehéz döntést kellett meghozniuk az utazásukkal kapcsolatban, és miután mind a négyen felkapaszkodtak a Félvér-dombra, Kayla és Austin lelassított.

– Azon gondolkodom, hogy talán másképp kellett volna döntőnk – szólalt meg Kayla.

– Biztos, hogy nem esik bajunk, Nico? – kérdezte Austin.

– Biztos – felelte a fiú. – Mármost... eddig még senki sem halt meg.

– Ez közel sem olyan megnyugtató válasz, mint gondolod! – csattant fel Kayla.

– Minden rendben lesz – mondta Will, és Austin vállára tette a kezét. – Úgy hallottam, a dolog kissé kaotikus, és talán egy kicsit émelyítő is, de épségben hazaértek.

Felértek a dombtetőre, ahol a fenyőfa legalsó ágán az aranygyapjú csillogott. Alatta, a domb tövében a 3.141-es mezőgazdasági út kanyargott, kijelölve a tábor külső határát. A kavicsos útpadkán egy rakás doboz meg sporttáska mellett ott állt Kheirón, a Félvér Tábor programvezetője. Lovakat idéző alteste fehérén ragyogott a délutáni napfényben.

– Na végre, hogy itt vagytok! – kiáltotta a kentaur. – Gyerünk, indulás!

Egyikük sem sietett. Nico pontosan tudta, hogy Kayla és Austin nem akarja elhagyni a táborot. A többiek már visszatértek a „normális” életükhöz, kivéve... Mi számít normálisnak egy olyan ember számára, mint Nico?

Nagyszabású csaták.

Folyamatos életveszély.

A halottak suttogása.

Próféciaák.

Az álmaiban hallott hang ismét a felszínre tört, és segítségért kiáltott.

Rachel Dare szavai sem hagyták nyugodni. Csak ő és Will hallotta, mit jövendölt az Orákulum néhány hete, és Nico egyelőre senkinek sem szólt a dolgról, még a többi tábori segítőnek sem. Miért is tette volna? A prófécia nem figyelmeztetett a Félvér Táborra leselkedő végveszélyre. A világ – legalábbis Nico tudomása szerint – egyelőre biztonságban volt. Nem fenyegették dühös istenek vagy lázadó titánok. Újjáéledt, tébolyult római császárok sem kóboroltak többé szabadon.

A prófécia mindössze egyetlen hangra korlátozódott az álmaiban: egy hangra, amely segítségért könyörgött.

Egészen konkrétan *Nico* segítségét kérte.

– A szatírok összeszedték a holmitokat – mondta Kheirón, miután a négy félisten csatlakozott hozzá az útnál. – Sok szerencsét kívánnak nektek.

– Szükségünk is lesz rá – morogta Kayla. – Kheirón, mondd meg az igazat! A Szürke Nővérek nem fognak megölni minket, ugye?

– Tessék? Dehogy! – nézett rájuk döbbenten a kentaur. – Legalábbis eddig még senkit sem öltek meg.

– Először Nico, most meg te! – kiáltotta Austin, és égnek emelte a kezét. – Azt hiszitek, hogy ez elfogadható válasz?

Kheirón szeme körül elmélyültek a nevetőránccok.

– Nyugalom, félistenek vagytok! Ki fogjátok bírni. De azért adjatok nekik egy kis borraalót rögtön az út elején. Attól állítólag nem lesz annyira... intenzív az élmény.

Azzal benyúlt az íjászmellénye zsebébe, előhúzott egy aranypénzt, és az úttestre dobta.

– Ó, kárhozat szekere, állj elő!

Alighogy Kheirón kimondta e szavakat, a taxi előállt.

Nem odapöfögött vagy eléjük gördült. Egyszerűen csak *megjelent*. Az érme elsüllyedt az aszfaltban, sötét füstcsíkok kígyóztak fölfelé, a burkolat megrepedt, és a Szürke Nővérek taxija elötört a földből. Határozottan taxiformája volt, de ha az ember túl sokáig bámulta, akkor a szélei meg-meglibbentek és elmosódtak. Nico már rengeteget hallott erről a különleges közlekedési eszközről Percytől, Megtől és Apollóntól. Nem győzték bizonygatni, hogy még az árnyékutazást is jobban kedvelik, mint azt a rázós, hányingerkeltő rémálmot, amit az autóval való zötykölődés jelentett. A Szürke Nővérek világeletükben megvetették a hősoket, és ekkor már a Félvér Tábor *összes* lakóját potenciálisan megvetendő hősnék tekintették.

Nico nem akarta bevallani a többieknek, de ő már többször is találkozott a nővérekkel, és alapjában véve kedvelte őket. Mufurcok voltak. Makacsok. Ragaszkodtak a szokásaikhoz. Zűrös életet éltek, de furamód mégis megbízhatónak számítottak. Nem leplezték a rosszindulatukat. A Sztüx szerelmére, hiszen *egyetlen* szemgolyón osztottak! Hogyan is nézhette volna le őket Nico?

A nővérek épp parázs vitát folytattak valami kapcsán, amikor a hátsó ajtó kivágódott.

– Pontosan tudom, mit csinálok, Darázs! – füstölgött az anyósülésen helyet foglaló öreg hölgy. Kócos, ősz haja az arcába hullott. – Én mindig kézben tartom a dolgokat.

– Ó, ó! – rikoltotta Darázs, aki középen ült. – Hát, ez elég vaskos! Ez *vaskos* egy vélemény, Vihar!

– Egyáltalán tudod, mit jelent az, hogy *vaskos*? – vágott vissza Vihar.

A sofőr drámaian felnyögött.

– Mi ez, *óvoda*? Befognátok végre?

Vihar a sofőrt utánozva a magasba emelte a kezét (amivel sikerült jól összezavarnia Nicót, mivel mind a három nővérnek egyforma volt a hangja).

– A nevem Harag, és *annnnnyira* felnőtt vagyok!

– Megeszem a szemet – figyelmeztette Harag. – Esküszöm!

– Úgysem mered – felelte Darázs.

– Sóval, borssal és egy kis paprikával! – fenyegetőzött Harag. – Majd meglátjátok.

– Üdv! – szólalt meg Austin, és felnyalábolta a szaxofontáskáját. – Kinyithatjuk a csomagtartót? Betennénk a cuccunkat.

A három Szürke Nővér egyszerre fordult Austin felé.

– NEM! – kiáltották kórusban.

Majd tovább marakodtak. Nico ott és akkor eldöntötte, hogy ezt a három embert kedveli a legjobban az egész világon.

Ennek ellenére együttértett Kaylával és Austinnal. Miközben Kheirón a csomagtartóval bajlódott, a két félisten rémülten pislogott.

– Biztos, hogy nem akartok inkább árnyékutazással eljutni Manhattanbe? – ajánlotta fel Nico.

Will felsóhajtott.

– Nico, az árnyékutazás nem tömegközlekedés. Teljesen kimerítene.

– Semmi vész, Nico – mondta Kayla. Kicsit úgy tűnt, mintha valójában saját magát gyözködné. – Minden rendben lesz.

– Amúgy sem egy helyre megyünk – magyarázta Austin. – Én a belvárosban találkozom anyukámmal. Felvettek egy harlemi suliba, és anya talált egy lakást a közelben!

– Akkor jó helyen leszel – felelte Will. – Az innen sincs messze.

– És Harlem történelmében rengeteg a felfedeznivaló – tette hozzá Austin. – Állítólag az egyik klub, ahol Miles Davis is játszott, újra megnyitott!

Nico félszegen bólintott. Fogalma sem volt, hogy kiról van szó. Ez volt az egyik hátulütője annak, hogy nem sok időt töltött az „emberi” világban.

– És neked mi a terved, Kayla? – kérdezte Kheirón, miközben bepakolta a csomagtartóba a lány íjászfelszerelését.

– Visszamegyek Torontóba – válaszolta Kayla. – Apa azt akarja, hogy menjek haza, és már amúgy is régen jártam ott. Kicsit izgulok – vallotta be csillogó szemmel. – Be akarom nekik bizonyítani, hogy már apát is lepípálok íjászatban!

Austin Nicóra és Willre nézett.

– És... ti tényleg itt maradtok?

Nico remélte, hogy Will válaszol majd erre először. A nyugati dombok mögé lebukó nap fényében Will göndör, szőke haja mintha lángra kapott volna. Nico egy pillanatra eltűnődött, vajon a barátja megint belülről világít-e.

Akárhogy is, Nico nem győzött bosszankodni. Miért kell Willnek mindig ilyen vonzónak lennie?

– Azt hiszem, igen – felelte Will, és megfogta Nico kezét. – Anya ősszel turnéra indul az új albumával, és nem tudom, van-e kedvem egy furgon hátsó ülésén kuporogva bejárni az országot.

– Pedig az jó buli – mondta Austin. – Remélem, egyszer én is turézhatok majd a zenémmel.

Kayla bólintott.

– Kíváncsi lennék, milyen érzés úgy felfedezni a világot, hogy nem kell attól tartanom, mikor nyír ki valami gyilkos szobor.

– Ugyan már! – ellenkezett Nico. – Mi a jó abban?

– Beszálnátok végre? – mordult fel Vihar. – Vagy felárat fizettek, hogy végighallgassuk az unalmas csevegéseteket?

A kinyújtott tenyerét kidugta az ablakon. Austin három drachmát adott neki, és Kheirón útmutatását követve nem sajnálta a borraalót. Vihar gondosan megvizsgálta az érmeket – Nico nem értette, hogyan, hiszen az öregasszonynak nem volt szeme a sűrű, ősz hajfüggöny mögött –, aztán mordult egyet. Végül visszahúzta a kezét a kocsiba.

– Szálljatok be! – mondta.

A gyors ölelések és puszik után Austin és Kayla bemászott a Szürke Nővérek taxijának hátsó ülésére. Eközben a nővérek tovább vitatkoztak.

Kayla körbenézett a taxiban.

– Rosszabb kalandunk is volt már – mondta a kint ácsorgóknak.

– Biztos? – kérdezte Austin.

– Na, mindegy, remélem, hamarosan találkozunk – mondta Kayla. – Aztán csak óvatosan!

Austin áthajolt Kayla fölé, és kidugta a fejét az ablakon. Az arc kifejezése csibészes izgatottságról árulkodott.

– De ha mégis bajba keverednétek...

Will leintette.

– Azt úgyis megtudjátok. Ígérem.

– Ti is vigyázzatok magatokra! – kiáltotta Kheirón.

– Indíts, Harag! Indíts! – visította Darázs. – Nem ez lenne a dolgod? Mondd meg nekem, minek ülsz itt, ha nem...

A szavai a semmibe veszttek, amikor a taxi meglódult, és egy szürke villanás kíséretében eltűnt.

Igen, Nico imádta a nővéreket.

– Ennyi – jegyezte meg Will. – Ők voltak az utolsók, igaz?

– Igen – felelte Kheirón. – A személyzet néhány tagját, a szatírokat és a nimfákat leszámítva a Félvér Tábor gyakorlatilag... kiürült.

Az öreg kentaur kicsit elveszettnek tűnt. Nico emlékei szerint, most először hagyta el a tábort az összes félisten, amióta idejárt. Már mint őt és Willt kivéve.

– Ez fura – mondta. – *Nagyon* fura.

– Sok minden történt az elmúlt években – merengett el Kheirón.

– Tökéletesen megértem, miért akarnak a táborlakók hazamenni a családjukhoz, vagy világot látni.

– Hát, igen... – felelte Nico.

– Nos, uraim – mondta Kheirón, és leporolta a mellényét –, nekem megbeszélésem lesz Borókával és a nimfákkal a fakorhadásról. Izgalmas téma, az egyszer biztos. Találkozunk a vacsoránál?

A két fiú bólintott, és integetve nézett az elvágtató kentaur után.

– És most – kérdezte Nico – mi legyen?

Will, aki még mindig nem eresztette el Nico kezét, elindult felfelé a domboldalon.

– Hát, egy szörny sincs, akit le kellene kaszabolnunk.

– Ez nem ér! Összehívok egy csontvázhadtsereget, és szervezünk egy táncelőadást. Betanítom nekik a „Single Ladies”-t, ha akarod.

Will felnevetett.

– És római császárok sincsenek, akiket felkutathatnánk, hogy le-taszítsuk őket a trónjukról.

Nico összerezsent.

– Jaj, ne is hozd elő! Örülnék, ha az életem hátralévő részében soha többé nem kellene kimondanom Néró nevét.

– Vicces – jegyezte meg Will, amikor felértek a dombtetőre.

– Micsoda?

– Te – válaszolta Will. – Hogy boldog vagy.

Nico bosszúsán forgatta a szemét.

– Morcos kis árnyékgombócom! – tette hozzá Will, és játékosan oldalba bökte Nicót.

– Fúj, hánynom kell! – kiáltotta Nico félreugorva. – Ebből nem csinálunk rendszert.

– Már elfelejtetted, hogy egyszer, és most téged idézlek, Nico, zavaró tényezőnek nevezted?

– Most is az vagy – felelte Nico, mire Will üldözőbe vette, és lekergette a táborba.

Nico egy pillanatra megengedte magának azt a luxust, hogy végre kiélvezze a helyzetet. Willnek igaza volt: semmilyen fenyegetés nem leselkedett rájuk. Egyetlen főgonosz sem ólálkodott a közelben. Sem áruló félvérek, sem áruhás szörnyek, akik el akarnák törölni a föld színéről a Félvér Tábort.

De Nico hirtelen megborzongott. A teste máris figyelmeztette. *Csak ne lazáskodj!* – súgta neki. *A Tartaroszban várnak rád. Vagy talán te is elfelejtetted őt, ahogy mindenki más?*

Talán ez a pihenő nem is olyan jó dolog. Ha Nicónak nem kell szörnyetegekkel vagy gonosztevőkkel harcolnia, akkor mi a mentsége arra, hogy továbbra is semmibe veszi a hangot?

Igazság szerint, még ha akarná, sem tudná semmibe venni. Annyi szellem látogatta már meg az évek során. A holtak hallatni akarják a hangjukat, és ki lenne jobb hallgatóság a számukra, mint Hádész fia?

De ez a hang... nem egy elhunyté volt. És Nico még soha senkit nem hallott ilyen kétségbeesetten segítségért könyörögni.

Így hát, mire a fiúk az étkezőpavilonba értek, miután gyorsan felfrissítették magukat a bungalójukban, Nico jókedve is elpárolgott. Furcsa érzés volt belépni abba a helyiségbe, ahol máskor mindig pezsgett az élet. Most csak néhány nimfa és hárpia lézengett az asztalok körül. A táborvezető, Dionüszosz – vagy közismertebb nevén Mr. D. – a főasztalnál üldögélt Kheirónnal, aki már megvacsorázott. A két vezető annyira elmerült a beszélgetésben, hogy szinte észre sem vették az integető Willt.

Még a Nicót és Willt kiszolgáló szatírok sem tűntek túl lelkesnek.

– Ez a hely olyan, mint a lelkem – ironizált Nico. – Tudod, üres és sötét.

Will bekapott egy falatot a csirkés kebabjából.

– Üres nem vagy – felelte, Nicóra szegezve a nyársat –, de sötét igen.

– Sötétebb, mint az Alvilág legmélyebb bugyrai.

Will lehajította a fejét, és úgy bámulta a kajáját, mintha az lenne a legérdekesebb dolog a világon.

– Nem kell beszélnünk róla, ha nem akarsz – jegyezte meg Nico.

A barátja halvány mosolyt préselt ki magából. Őszinte melegség áradt belőle – mint mindig, hiszen Will gyakorlatilag maga volt a *megettestesült* napfény –, és ettől Nico is ellazult egy kicsit.

– Beszélhetünk róla. Csak ne most, Nico. Austin és Kayla csak most ment el. A tábor nyugodt. Békés. *Csendes*. Élvezzük ki, amíg lehet, jó?

Nico bólintott, bár fogalma sem volt, hogyan teljesítse Will kívánságát. Mikor is pihent utoljára? Ha épp nem halott római császárok zaklatták, akkor az apja. Vagy Minósz. Vagy a mostohaanyja, Perzsophoné. Az a bizonyos incidens évekkkel ezelőtt történt, de Nicót még mindig bosszantotta, hogy pitypanggá változtatták. *Pitypanggá!* Ez rettentően sértette az esztétikai érzékét!

És voltak más dolgok is, amikre nem akart emlékezni. Még sötétebb dolgok. Kísértetek, akik előbb-utóbb úgyis meglátogatják. Nico a lelke mélyére temette a gondolatot, ami morcos kis árnyékgombóccá dagadt a mellkasában. Aztán mosolyt erőltetett az arcára, és csak hallgatta, ahogy Will lelkesen sorolja, mi mindent csinálhatnak ősszel a táborban.

Minden rendben lesz. Nincs más lehetőség.

2.

FEJEZET

A hang mindig álmában lepte meg Nicót.

Amikor bevallotta Willnek, hogy egy különösen kísérteties hangot hall az Alvilágból, kissé aggódott, hogy talán mégsem kellett volna megemlítenie a dolgot. Néha úgy tűnt, Will nem igazán érti, mit jelent Nico számára, hogy ő... nos, *Nico*. Az Alvilág megremisztette Willt, ez kétségtelen, de Nicónak szüksége volt *valakire*, akivel megoszthatja, hogy mi történik vele.

Néhány hónappal korábban Nico megérezte a barátja, Jászón Grace halálát, ami a mélységes gyász és harag örvényébe taszította. Mire Lester és Meg a nyár elején megérkezett a Félvér Táborba, Nico érzelmei annyira elszabadultak, hogy a fiú több alkalommal is akaratlanul feltámasztotta a halottakat. (Nincs is zavarba ejtőbb annál, mint amikor reggel felébredsz, és egy frissen feltámadt zombi áll az ágyad mellett, készen arra, hogy felfozgálja a reggelit.)

Will figyelmesen végighallgatta Nicót, ahogy mindig. Ezután feltett néhány kérdést, főleg arról, hogy a hangnak van-e köze azokhoz az emlékképekhez, amelyek az utóbbi időben egyre gyakrabban találtak meg Nicót. Will egy darabig hallgatott, majd megkérdezte:

– Biztos, hogy nem poszttraumás stressz-szindróma?

Néha Nico agyában felvillant egy poén, ami aztán mindenféle előzetes szűrés nélkül, azonnal kicsúszott a száján. Most is pontosan ez történt.

– Az egész *életem* egy stressz szindróma! – bukott ki belőle.

Will nem nevetett.

Ehelyett azt javasolta, hogy Nico forduljon Mr. D.-hez. Dionüszosz minden hibája ellenére olimposzi isten volt, aki tapasztaltnak számított az álmok, látomások és a megváltozott tudatállapot terén.

Ő az örület istene is, vetődött fel Nicóban. Próbálta nem túlagyalni a dolgot, és azt sem, hogy mit is jelenthet valójában a barátja felvetése.

– Jaj, csak azt ne! – ellenkezett Nico. – Az öreg képes egyáltalán úgy elmondani egy mondatot, hogy közben ne gúnyolja ki vagy sértse végig a beszélgetőtársát? Vagy mindkettő?

Will elvigyorodott.

– És te?

Nico a nap hátralévő részét azzal töltötte, hogy megpróbálta kiheverni a merényletet, amit Will ezzel a két szóval követett el ellene. De azért volt némi igazság abban, amit a barátja mondott. Nem ez volt az első eset, hogy visszatérő emlékekkel vagy PTSD-vel küzdött. Eszébe jutott, hogyan segített a testvérének, Hazel Levesque-nek feldolgozni a fájdalmas emlékeit, miután a lány hosszabb időt töltött az Alvilágban. Sőt, még Reyna Avila Ramirez-Arellano is nyíltan beszélt neki arról, hogyan kapcsolódik a poszttraumás stressz az apjáról őrzött emlékeihez. Nico azonban soha nem tartott önvizsgálatot. Nem lehet, hogy *ő maga* is hasonló gondokkal küzd? Miért ne lehetne? De biztos volt benne, hogy ez a hang valami más.

Nico aznap, amikor beavatta Willt, vacsora után összeszedte a bátorságát, és beszélt Mr. D.-vel. Mesélt a napközben rátörő emlékképekről, a visszatérő álmokról és a hangról, ami a Tartarosz mélyéről

szól hozzá. (A jóslatot azonban nem részletezte. Azt még túl frissnek és túl személyesnek ítélte egy első beszélgetéshez).

Mr. D. hátradőlt a napozószéken, és elgondolkodva forgatta ujjai között a cukormentes kóláját. Borzas fekete hajával, foltos bőrével és gyűrött, leopárdmintás táborigyűzőjével Dionüszosz inkább tűnt egy másnapos vegasi turistának, mint istennek.

Nico meglepetésére azonban Mr. D. nem zavarta el, és gúnyos megjegyzéseket sem tett az értelmi képességeire.

– Ennek a végére kell járnunk. – Mr. D. ibolyakék szeme nyugtalanítóan csillogott, akár a jéghideg bor... vagy a vér. – Minden reggel találkozni akarok veled a reggelinél. Beszámolsz az álmaidról, és értesítesz, ha bármi új fejlemény történt.

A Nico mellkasában tanyázó sötétségömb a fiú gyomrához préselődött. Jobban örült volna, ha Mr. D. elutasító lesz, és goromba. Rémisztőnek találta, hogy az isten ennyire komolyan veszi a dolgot.

– Mindennap? – kérdezte. – Biztos, hogy szükség van erre?

– Hidd el, Nico di Angelo, én sem szeretem halandók ostoba nyűgjeivel elrontani az étvágyamat, de igen, szükséges, ha nem akarsz begolyózni. És lehetőleg érdekeseket álmodj, jó? Ne a szokásos „*repültem, üldöztek, alsónadrágban énekeltem a színpadon*”-szerű marhaságokat.

Így hát ez lett a jól bevált rutin. Mr. D. minden reggel beszélt Nicóval. Az isten tányérján púpozva állt a kolbászos tojás, míg Nicóén általában csak néhány szem eper árválkodott. Ez is aggasztotta Mr. D.-t, aki a mulatozás isteneként mélységesen helytelenítette, ha valaki nem szeret enni.

– Tudom, hogy ez a „vitaminhiányos csontkollekció”-stílus jól passzol Hádész fiához, de attól még ember vagy. Enned kell!

Nico vállat vont.

– Azt hiszem, már megszoktam az éhséget. Nem zavar.

Mr. D. felhorkant.

– De hát látom, hogy egyre rosszabb az étvágyad. És ha ehhez még hozzávesszük a zavaró emlékképeket, meg a hangot, amit álmodban hallasz...

– Tudom kezelni – erősködött Nico.

Az isten félretolta a tányérját. Teljes testével Nico felé fordult.

– Ide figyelj, fiacskám! Miután ennyi nyomorúságos évet húztam le száműzetésben a Félvér Táborban, rá kellett jönnöm, hogy ti, halandók meglepően szívósak vagytok.

– Pontosan... – kezdte Nico.

Mr. D. felemelte a kezét.

– Még nem fejeztem be. Lehet, hogy szívós vagy, de attól még ember maradsz. Nem kell éheztetned magad, csak mert ehhez vagy szokva. Ahhoz, hogy az elméd meggyógyulhasson, a testednek is rendbe kell jönnie.

Nico rosszkedvűen morgott. Aztán a gyomra is mordult egyet.

Voltak napok, amikor Nico képtelen volt megosztani az álmait Mr. D.-vel. Túl fájdalmasak, túl kegyetlenek voltak, és olyan emlékeket keltettek életre benne, amelyekben nem akart elmerülni. Máskor viszont kénytelen volt elismerni, hogy a beszélgetés jól tesz a lelkének. Rájött, hogy Dionüszosz előtt *semmit* sem kell szépítenie. Az a nyers modor, ami bosszantó alakként tüntette fel a táborvezetőt, valójában kifejezetten hasznosnak bizonyult, amikor a fiú az emlékeit idézte fel.

– Te jó ég! – kiáltott fel Mr. D., miután Nico beszámolt egy álmáról, aminek nem sok köze volt az alsónadrágban való énekléshez, sokkal inkább ahhoz, hogy egyszerre gyújtották fel, fojtották vízbe és gyömöszölték be egy hangyákkal teli hatalmas bronzvázába. – Ez csodálatos! Ezzel fogom nyomasztani a legádázabb ellenségeimet.

Ám a legfontosabb kérdés továbbra is megválaszolatlan maradt: Honnan erednek a látomások?

Valaki ezzel *bünteti* Nicót?

3.

FEJEZET

A Kayla és Austin távozása utáni estén Nico sokáig ébren maradt, még jóval azután is, hogy Will visszavonult az Apollón-bungalóba. Nem mert elaludni, mivel az agya egyfolytában zakatolt. A félistenek álmai eleve élénkek – és olykor profetikusak is –, de amikor Nico elszenderedett, a hang szinte elviselhetetlenné vált.

Segíts rajtamm! – kiabálta. Szükségem van rád, Nico di Angelo! Szükségem van rád!

Egyébként *minden* szellem ezt mondta, aki meglátogatta Nicót. A holtak csak arra vágnak, hogy meghallgassák őket, különösen akkor, ha a földi életük során nem figyeltek rájuk. Az Alvilág tele van az Aszfodélosz mezején bolyongó lelkekkel, akik figyelemért áhítoznak.

De ez a hang nem egy halotté volt. Még az Aszfodélosznál is távolabbról jött, és sokkal elgyötörtebbnek hatott, mint bármelyik szellemé. Ez a hang a Tartaroszból szólt Nicóhoz, az Alvilág legsötétebb és legmélyebb bugyraiból. Pedig onnan *senki* sem szokott segítségért kiabálni.

Ez csakis Bob, a titán lehet, jött rá Nico.

Felidézte az első találkozásukat: közel három évvel ezelőtt, karácsony napján, amikor ő, Percy Jackson és Thalia Grace azt a feladatot kapták Perszeophonétól, hogy szerezzék vissza Hádész eltűnt kardját. Ehhez azonban meg kellett küzdeniük Iapetossal, a Tartarosz mélyéről elszabadult titánnal. A lény mindhármukat megölhette volna, de Percy utolsó erejével a Léthé folyóba rántotta Iapetoszt, amely a titán minden emlékét eltörölte. Ezután Percy átnevezte Bobnak, és meggyőzte a titánt, hogy ők régi jó barátok. Furamód ez az új személyazonosság megmaradt.

Nico azóta többször is meglátogatta Bobot az Alvilágban. A megszelídült titán takarítói állást kapott Hádész palotájában, és úgy tűnt, kifejezetten boldogan söprögeti össze a csontokat és portalanítja a szarkofágokat. Nico és Bob különös barátságot kötött. Mindketten úgy érezték, hogy elszakadtak a múltjuktól, nem találják a helyüket mások társaságában, és szomorúan gondoltak közös „barátjukra”, Percy Jacksonra, aki mintha nem is emlékezett volna rájuk.

Aztán másfél évvel ezelőtt Percy és Annabeth lezuhant a Tartaroszba. Bob megérezte a veszélyt, és utánuk vetette magát, hogy segítsen nekik. Visszatartott egy szörnyhadsereget, hogy Percy és Annabeth visszatérhessen a halandók világába. Azt, hogy ezután mi történt Bobbal – meghalt-e, vagy valahogy túlélte a kalandot –, senki sem tudta megmondani.

De az elmúlt három évben szinte nem volt olyan nap, hogy Nico ne gondolt volna Bobra. Bűntudata volt. Meg kellett volna menteniük a titánt. Valakinek ki kellett volna hoznia őt a Tartaroszból. Hogyan is hagyhatták ott, miután megmentette Percyt, Annabethet és... nos, nagyjából az egész világot?

Talán Willnek és Mr. D.-nek igaza van. Talán Bob hangja csak egy hamis visszhang, Nico saját PTSD-jének a kivetülése.

De ez nem magyarázza meg a jóslatot.

Ezen gondolkodott, amikor végre elnyomta az álom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

Nico sötétben volt. Micsoda újdonság!
Annyszer álmodta már ezt, hogy előre tudta, mi lesz a vége.
Kivéve... ezt az éjszakát.

A nevét hallotta az ürességben.

Nico!

A hang másfolyen volt, mint korábban, de ettől még ismerősen csengett...

Caro Niccolo!

A fiú mocoogva nézte, ahogy az árnyékok köré tekerednek. Soha *senki* nem hívta Niccolónak. Senki, kivéve...

Niccolo, vita mia...

Az árnyak egyre szorosabban préselődtek az arcához. Nem kapott levegőt.

Évek óta nem hallotta ezt a hangot. Évtizedek óta.

Mama.

Itt vagyok! – próbált kiáltani. *Kérlek, ne menj el!*

Vita mia, ismételte a női hang. *Devi ascoltarmi.*

Nico alig értette a szavakat. Igen, *olasz* volt. Ez volt az anyanyelve. De az agya lomhán forgott, mintha a sötétség a koponyájába is beszívárgott volna.

Végül mégis minden összeállt.

– Hallgatlak, mama! – válaszolta.

Csapkodva próbált kiszabadulni a sűrű árnyak gubójából.

ASCOLTA! – kiáltotta a hang.

FIGYELJ!

Nico zuhanni kezdett.

Puha, meleg takarókupacba érkezett. A táborigyában van? Felült, és...